

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 10.

V četrtek 10. sušca 1853.

Tečaj VII.

G r o b.

(Iz nemškiga.)

U grobu je tihota,
Je kraj globok, strašan,
Prebiva tam strahota,
V deželi nam neznan'.

Tù notri več ne poje,
Ne gerlica, ne kos;
Prijatelj rožce svoje
Po grobu le potros'.

Zastonj nevesti poka
Prežalostno serce,
In glas srotice joka,
Do mertviga ne gre.

Pa vender ni za trudne
Nikjer drugod mirú,
Skoz temne dur' in čudne
Le pride se domú.

Tù v mnogoter' težavi
Tak' ranjeno serce
Le najde pokoj pravi.
Kjer žilca več ne gre.

L. D.

Terpljenje Kristusovo.

VI.

Kraljca pot.

„In Jezus je nesel svoj križ in je vunquej šel na kraj, ki se imenuje kraj mertvaških glav, po hebrejsko pa Golgata“. Jan. 19. 17.

Poklekнем pred Tebe, o Kristus! ino počastim sveti križ, kteriga na svoje kervave rane nakladaš ino Te prosim: O Jezus, kralj nebeski! vzemi me v svojo službo in položi na grešne rame nevredniga služabnika svojiga svoj svetega križ.

Na drevesu je našel človek smert, na drevesu ima spet najti življenje; na drevesu je zmagala peklenška kača, na drevesu ima zopet biti premagana. Oh, ali kakšno drevo je to! Ni na njem nobeniga cvetja, nobeniga sadu; naši grehi so mu obropali vso lepoto, studno je in grozovito pogledati. Že leži posekano na Pilatovim dvorišu in stesano je v podobi križa. Kdo je li tesal ta križ, in od koga, in komu je terda postelja na njim poslana? Ti, o duša moja! si tesala ta križ in ti si na njim postlala terdo posteljo svojimu Ženinu Jezusu. Iz vostelje terdih jaslic te je pervikrat jokaje pozdra-

vil, — jokaje zavolj tebe, in zopet je terda postelja sv. križa, na kateri ti hoče z umirajočimi očmi poslednji kušljej svoje ljubezni dati, te na svoje, zavolj tebe prebodeno serce objeti in se na večomaj s teboj zaročiti. Glej, o duša moja, tako silno, tako stanovitno je Jezus tebe ljubil od jaslic noter do križa: ali si tudi ti dosihmal Njega ljubila ravno tako goreče, ravno tako stanovitno? O sv. križ, v ženitvansko posteljo perpravljen mojimu Ženinu, poklekнем pred tebe, te poljubim ino te molim! — Ko si je Pilat že veliko perzadeval, Jezusa rešiti, pa je vidil, de nič ne opravi, se je posledajič, bolj se zamere per ljudih, kakor per Bogu boječ, volji Judov vdal in Kristusa v kervavo smert na križu obsodil. Še si je ukazal posodo vode pernesti in si roke umivaje jim reče: „Jaz sim nedolžin nad kervjo pravičniga, vi glejte!“ in gerši kakor ponočne sove, so se zdvijani Judi zaderli: „Njegova kri naj pride čez nas in naše otroke!“ O Jezus, odpusti jim, saj ne vejo, kaj govorijo; pa tudi jaz vpijem s silnim glasam k Tebi: naj pride Tvoja kri čez mene, vender ne v pogubljenje, temuč v odrešenje; le ena sama kapljica, o Jezus! naj kane na mojo grešno dušo, in čista bo in bela! — Sodba je bila sklenjena, beriči popadejo Jezusa, ga vlečejo na dvoriše, ga preoblečejo z neusmiljenim terganjem v Njegove oblačila in mu na tleh pokažejo težki križ, kteriga si ima na rame zadeti in ga sam na goro Kalvarijo nesti. Pač resnično: Jezus sam si mora križ zadeti, zakaj nobena moč na zemlji in nobena moč v nebesih ga ne more zdaj od tal vzdigniti. Že so se namreč angeli božji nevidama z nebes doli spustili, v rokah so imeli dolžno pismo človeškiga rodu, na katerim so zapisani bili vsi dolgovi in grehi naši in so to pismo na križ perbili, na katerim Jezus naše dolgove plačal in naše grehe zbrisal bo s svojo rešno kervjo prelito. O težki križ, o pretežki križ! o grozoviti križ, o pregrozoviti križ! In vender ga pozdravi Jezus z nepopisljivim veseljem, ga poljubi z nezrekljivo radostjo, ga objame z občutki ljubezni, ktere nobeno uterjeno serce občutiti ne more in ga s svojo vsigamogočno roko na svoje kervavo raztepeno rame zadene, govoreč v duhu: Že zdavnej sim želel, že zdavnej! „Jezus je tedaj nesel svoj križ in je vunquej šel na kraj, ki se imenuje kraj mertvaških glav, po hebrejsko pa Golgata“.

O duša moja, polovica postniga časa je že pretekla; ubogala si me, ter si se odtegnila posvetnimu razveseljevanju, si se podala v Jeruzalem, premišljevat terpljenje svojiga Ženina, Jezusa Kristusa, in si ga pobožno spremljala noter do hiše Pilatove. Vender s tem si še le ložji polovico svojiga dela opravila, težji polovica dela te še čaka.

Glej, že je obložen Jezus s težkim križem in se ravno perpravlja na kervavi križevi pot do strašne Golgate, tamkej za tebe terpet in umret; povej mi, kaj boš ti zdaj storila, kam se boš ti podala? Veliko gledavcov stoji s teboj vred pred hišo Pilatovo. Nekteri bodo sicer Jezusa spremljali, pa le iz radovednosti, še drugi iz hudobije, ga na potu zaničevati in zasramovati; še več pa se jih bo z oterpjenim srcem zopet domu povernilo, nekteri v Sodomo prejšne nečistosti, nekteri v Babilon prejšnjega malikovanja, še drugi v druge zapeljive perloznosti in stare grešne navade; le silno malo se jih bo našlo, kateri za Jezusam pojdejo z ljubečim srcem, s sočutnim srcem, s spokornim srcem; kakor to resnico silno lepo Tomaž Kempčan popisuje, rekoč: „Jezus jih ima zdaj veliko, kateri Njegovo nebeško kraljestvo ljubijo, pa le malo, kateri Njegov križ nosijo; veliko, kateri tolažbe iščejo, pa malo, kateri so perpravljeni, britkosti terpeti; veliko, kateri se mu per mizi perdružijo, pa malo, kateri se z Njim postijo. Vsi se želijo z Njim veseliti, pa le malokdo hoče za Njega kaj terpeti. Mnogi ga nasledujejo do lomljenja kruha, pa le redki pijejo z Njim kelih terpljenja. Mnogi častijo Njegove čudeže, pa le redki ga nasledujejo noter do sramote kriza“. O duša moja! hočes morebit tudi ti Jezusa zapustiti, se domu poverniti in se zopet podati na prejšno pot mlačnosti, maloserčnosti in pogubljenja? Prejdi mi odgovor daš, pomisli, kako častita je pot, na katero te Jezus kliče, kako imenitna je služba, v katero te vabi, kako obilno plačilo, kteriga ti ponuja.

Pot, na katero te Jezus kliče, je častita, je kraljeva pot. Kraljeva pot zato, ker je Jezus, kralj nebeški, prvi po njej hodil in je prva za Njim hodila Njegova preblažena mati, nebes in zemlje kraljica Maria. O duša moja! ako bi te posvetni kralj ali cesar poklical, da bi ga smela spremljati na njegovih potih, se v enim vozu z njim voziti in celo znamnja kraljeve časti nositi, v koliko čast bi si ti ta poklic štela in kako vesela bi za kraljem hitela! In zdaj te kliče sam nebeški kralj Jezus Kristus, in ti ponuja znamnje svoje časti, sveti križ, in ti bi se branila, ga vzeti in za Jezusam hoditi? Glej, kako prijazno se k tebi oberne in kako ljubeznjivo te kliče: „Pridite k meni vsi, Jaz sim pot, resnica in življenje: nobeden ne pride k Očetu, razun po meni“. Pridite k meni vsi: vsi pravični in grešniki, vsi nedolžni in spokorni, vsi imenitni in nizki, vsi bogati in ubogi, vsi žalostni in veseli. Pridite k meni vsi: Jaz vsakiga sprejem in nobeniga od sebe ne sujem, jaz vse ljubim in nobeniga ne sovražim. — Pridite tedaj k meni vsi, zakaj jaz sim pot, ki pelja k Očetu, jaz sim življenje in dan življenje, jaz sim resnica in učim resnico. Tudi oblastnik večne tame te kliče na svojo pot, tode njegova pot pelja v pogubljenje, tudi on ti obeta življenje, da ti pa večno smert, tudi on se imenuje učenika resnice, pa njegovi nauki so laž, zapeljivost in zmota peklenska. O duša moja! boš li zaničevala ljubeznjivi klic Jezusov in dopustila, da se bodo tudi nad teboj dopolnile žalostne besede Krizostove, ki pravi: Satan kliče in veliko se jih zbira okoli njega; Kristus kliče in nobeden ga ne poslušaj in k Njemu ne pride. — Satan kliče k minljivemu veselju grešne sladnosti in smeje in radovaje se mu jih verze milione v naročje; Kristus kliče k zatajevanju in pokori in vse bezi in mu herbet obrača. Satan tirja veliko truda in skerbi, veliko terpljenja in noči brez spanja za-

volj minljivih dobrot in sladkost, in ljudje so perpravljeni, vse storiti; Kristus naloži le lahke dela kratke pokore zavolj večnega zveličanja, in ljudi vpijejo: preveč je, pretežko je! — O moj Jezus! kako gerda in nagnusna je pot, na katero me satan vabi, odpovem se ji na večno; kako častitljiva pa in lepa je pot, na katero me Ti kličeš! Bodi ti večna hvala za Tvoj poklic! O Gospod vojskinih trum in Kralj nebeški! jaz persežem danes k banderu sv. križa in sklenem za njim hoditi vse svoje žive dni.

Pa tudi služba, v katero te Jezus vabi, o duša moja! je imenitna in kraljeva služba. Ako per satanu v službo stopiš, bo tvoje opravilo: v blatu mesenih sladnost se valjati, v požrešnosti in pijanosti svojimu trebuhu streči in kakor divja zverina razsajati, z gerdo lakomnostjo in še gerši nevošljivostjo, z goljufljo in tatvino si bogastva naberati in s popolno oterpjenim srcem za vse duhovno in nebeško, le po živinsko živeti in kakor slepi kert le v blatu te zemlje riti. O nagnusno opravilo, e sramotna služba! Ako pa per Kristusu v službo stopiš, bo tvoje opravilo: Gerdo in gresno poželenje svojiga mesa krotiti in v treznosti in čistosti nad njim kraljevati, samiga sebe zatajevati in se v popolni ljubezni bližnjimu darovati, žalostnim solze brisati, nepokojnim mir deliti, kraljestvo hudičevo — greh zaterati, in se za kraljestvo Kristusovo — sveto čednost vojskovati, minljivo zlato in srebro zaničevati in si večnih zakladov naberati, v pušavi tega sveta se z angelskim kruham poživljati in iz pregnanstva tega življenja vsak dan za stopinjo bližej nebeški domaći prihajati. Povej mi, o duša moja! ali ni to opravilo zares lepo in častito, ali ni ta služba v resnici imenitna in zares kraljeva? To je tudi vzrok, da sv. Peter kristjane kraljevo ljudstvo imenuje, v tem, ko bodo grešniki v sv. pismu sužni imenovani. Zares: satanu služiti se pravi, verige nar gerši sužnosti nositi, Kristusu služiti pa se pravi, nar večji svobodo uživati, se v zmaganju greha nar sladkejšiga znotranjiga miru veseliti in že na tem svetu v resnici kraljevati. O Gospod vojskinih trum in Kralj nebeški! bodi Ti večna hvala za Tvoje povabilo: vdrugeč persežem k banderu sv. križa in mu služiti sklenem vse svoje žive dni.

Premisli še poslednjič, o duša moja! plačilo, kteriga ti nebeški vojskovodja in kralj tvoj Jezus Kristus obeta, zakaj tudi plačilo je obilno, zares kraljevo. Sicer tudi ta svet in tisti, kateri si njegovo kraljestvo perlastuje, oblastnik večne tame, veliko obeta: tode njegovi obeti so starih basen začarani gradovi, do kterih nihče pota ne najde, in njegove obljube so lažjive zmote. Veselje, ki ga na tem svetu svojim služabnikom daja, plačuje na unim z nezmerno britkostjo; minljive dobrote s strašnimi martrami in jok posvetni se spremeni v njegovim kraljestvu v večni jok peklenski: kakor je pisano: „In vidil sim angela z nebes doli priti, kateri je imel ključ pekla in verigo (ketino) veliko. In je zgrabil zmaja, staro kačo, ki je hudič in satan, in ga je zvezal in vergel v brezno in zaklenil in nadnjim zapečatil. In vsi, kateri so njegovo znamaje na sebi imeli in njegovo podobo molili, so bili živi verženi v ognjeno pee, ktera gori z zepnam: tam je jok in skripanje z zobni martra noč in dan na vekomej. Tamkej so hubobneži, zadržajci, nečistniki, roparji, malikovavci in vsi, kateri so laž ljubili in spolnovali“. — Od služabnikov božjih pa je pisano: „Blagor vsim, kateri so svoje oblačila oprali v kervi Jagujetovi in so noter sli v ne-

beški Jeruzalem! Bog bo obrisal vse solze z njih oči; in smerti ne bo več, ne britkosti, ne žalosti, ne bolečine, zakaj vse to je prešlo. Počivali bodo od svojih trudov, pili iz studenca žive vode, Bog bo z njimi prebival, On sam bo njih Oče in oni bodo njegovi otroci⁶⁶. In ker so se na tem svetu s Kristusom vojskovali, bodo tudi na unim svetu z Njim kraljevali, kakor je pisano. „Resnično, resnično vam povem, kateri bodo zavolj mene vse zapustili, bodo stoterno povernjeno prejeli in večno življenje posedli. — Kjer sim jaz, tam bo tudi moj hlapec. — Pridi, o nevesta moja! ino boš kronana. — In okoli trona božjiga so zlati troni, in kateri so na njih sedeli, so bili oblečeni v bele oblačila in na njih glavah so bile zlate krone⁶⁷. O moj Jezus! kako bi zamogel tako neumen in slep biti, de bi služil satanu za tako grozovitno in strašno plačilo? Bodi Ti večna hvala, o Gospod vojskinih trum, de mi dovoliš stopiti v Tvojo sveto vojsko in mi za tako lahko in kratko službo večno kraljevo krono ponujaš! Še enkrat povzdignem svojo roko in prisežem vtretjič k banderu sv. križa, za katerim hoditi, kterimu služiti in od kteriga edino pričakovati sklenem vso svojo srečo v tem in vse svoje zveličanje v prihodnim življenju.

Prisege svete trojni glas.
O Jezus! sim izustil,
Obljubil, de na večni čas
Ne bom Te več zapustil.

O Jezus! zdaj sim Tvoj vojsak,
Svet' križ mi je bandero,
Če se vojskujem prav junak,
Poverneš mi stotero.

K—

Pastirski list prečastitiga Ljubljanskiga škofa.

(Konec.)

Kar dovoljenje zastran mesnih jedi zadene, za letošnji štiridesetdanski post in za druge postne dni skoz leto vse to velja, kar sim vam bil v lanskim pastirskim listu od 3. svečana 1852 za pretečeno leto oznanil; to tukaj z ravno tistimi besedami sledi:

A. Postiti se samo na sebi, to je, v jedi si pertergati, ostane zapovedano, in le enkrat na dan do sitiga se najesti je perpušeno naslednje dni:

1. Vse dni štiridesetdanskiga posta zunaj samih nedelj; 2. vse srede in petke v adventu; 3. vse kvaterne srede, petke in sabote; 4. v saboto pred binkoštni (14. vel. travna), o prednevih ss. apostelnov Petra in Pavla (28. rožniga cveta), Mariiniga vnebovzetja (13. vel. serpana), vsih Svetnikov (31. kozoperska), Mariiniga spočetja (7. grudna), in Rojstva Gospodoviga ali pred Svetim dnevam (24. grudna).

B. Mesne jedi vsirati je prepovedano:

1. vse petke celiga leta; 2. vse kvaterne dni; 3. vse sabote v štiridesetdanskim postu, pepelnico sredo in veliki četertik; 4. binkoštno saboto in vse dneve pred velikimi prazniki, kateri so bili ravno poprej imenovani.

Kdor se pa tega polajsanja ne bo poslužil, temu se bo po stari kersanski katoliški navadi vse zapovedane postne dni, kakor tudi vse sabote skoz leto mesnih jedi zderžal, bo imel pred Bogam in

sveto cerkvijo posebno zasluženje, ako bo to iz bogoljubne gorečnosti storil, in ne bo zaničeval tistih, kateri se cerkveniga polajsanja te zapovedi poslužijo.

Kakor je pa slehernimu na voljo dano, si po svojim notranjim nagibu veči pertergovanja v duhu prave ponižnosti in pokore naložiti; ravno tako se pa tudi tistim, kateri bi se tega perlajsanja poslužili, posebej zaterdi, de ob unih zapovedanih postnih dneih, ob kterih se vživanje mesnih jedi dopusti, namreč ob vsch perlajsanih dnevih štiridesetdanskiga posta (zunaj nedelj, v kterih je meso tudi zvečer perpušeno) in ob adventnih sredah se sme meso le opoldne vživati, zvečer pa od mesa le sama juha (župa). Le ako bi zavoljo starosti, ubožnosti, težkih del ali slabiga zdravja komu potrebno bilo, bi smel tudi zvečer se eno mesno jed vziti. Stanovitno prepovedano pa ostane, o tacih perlajsanih dneih, ribe in mesne jedi ob enim vživati. Vsak tudi, kdor bi se tega cerkveniga polajsanja poslužil, si ima z obilniši gorečnostjo perzadevati, de z zatiranjem počutljivosti, s premaganjem hudiga nagnjenja, s hvaležnimi mislimi v terpljenje in smert našiga Odrešenika Jezusa Kristusa in z deli radosdarne ljubezni do bližnjiga namen postne zapovedi svete cerkve doseže, kateri je naše posvečenje.

Takim, ki so v posebni revsini, ali se clo od usmiljenja družih živč, ali so seer zastran ziveza popolnoma v oblasti družih, zemorejo spovedniki in duhovni pastirji tudi obširnisi polajsanje podeliti; drugi pa, ako bi kje zavolj svojih okoljsih taciga perlajsanja potrebni bili, naj ga per skofijstvu prosijo.

Milost našiga Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vami! Amen.

Dano v skofijskim sedešu v Ljubljani 24. prosenca 1853.

Anton Alojzi, s. r.
kuezo-skof.

Ogled po Slovenskim.

T. — Naprava gluho-muteov tukej v Gorici je ravno kar tiskan razglas do vsih usmiljenih ljudi izdala, v kterim pravi, de je lani o priliki loterije, ki se je bila v prid naprave razpisala, posebno od Teržačanov mnogo pomoči dobila, tako de je s tem, kar ji je bila ta loterija prinesla, dva tavezent goldinarjev dolga izplačati zamogla, ki je še na hiši njeni. De je potem takim tudi v stanu, posebno, ker ji od Teržaskiga mesta vsako leto določen iznesek v dnarju dohaja, sadaj se eniga pomagajočiga učenika imeti zraven teh, ki jih je do sadaj imela, in de zamore tudi več takih nesrečnih previditi. Sadaj je vsih gluhonemov 45 rednih rejencov, in zraven teh je še 15 drugih, ki so bili nekđaj v ti napravi podučeni, sadaj pa že ali v nauk dani h kakimu mojstru, ali pa že delavci, kateri ob nedeljah v to napravo dohajajo v nedeljsko šolo. Učč se v maternim jeziku, slovenci v slovenskim, lahi v laškim. — De bi pa ta naprava še bolje za naprej delati zamogla, bi treba bilo, de bi se uni dolg, ki je še na njeni hiši, se popolnoma poplačal, ki iznese 10,000 gold. V ta namen, de se ta dolg namreč splača, misli naprava še letas drugo veči loterijo napraviti, in 100 dobičkov razpisati; listikov ali številc te loterije bo 10,000, po goldinarju vsaka. Dobivala se bo žida, ki si jo je sama naprava pridelala, ker je pa za toliko dobičkov vender nima dovolj, se oberne s tem razglasam na vse gospe in gospe, in na vse dobrotnike stanujoče na Primorskim, naj bi blagovolili kej takih reci napravi podariti, iz kterih bi se zamogli receni dobički napraviti.

Poslednji čas za to je napovedan zadnji dan mesca veliciga travna. Upamo terdno, de bo ta razglas za blagor naprave tako vnetiga vodja, gosp. Budala, pri vseh blagomislecih cele primorske dežele veselo pozdravljen, in tadaj, preden leto mine, tudi hiša popolnoma dolga rešena, v katerim ta lepa naprava že več let tičf.

Iz Gorice. Dne 21. mal. serpana 1852 je v Gorici umerl dekan kapitela, Matevž Slabus, Rečan. De je bil ptujce prišel v število naših Goriških korarjev, pride od tod, de je jus patronatus grofov Montecuccoli, kateri, kakor je naravno, pred vsem drugim za svoje deželane skerbe, ki jih bolj poznajo. Vsakdo pa ve, de bi Goričanam bilo ljubši, ako bi vselej eden iz srede Goriških duhovnikov mogel dobiti stopinjo in čast dekana med tukajšnjimi korarji. Zatorej, ko je dozdajšni dekan Slabus umerl, so si marsikteri domišlovali, de bi morde vender mogoče bilo, de bi zanaprej to čast dobivali sami duhovniki Goriške nadškofije. Začelo se je bilo pisati in dokazovati, de patronat ne tiče grofam Montecuccoli, ampak svitlimu cesarju; cela ta stvar je šla do samiga visokiga ministeria bogočastja in uka — tode pred enim mescam pride od visiga mesta napoved, de visoki ministeri hoče, de ostane vse pri starim; ako pa kdo res misli, de je mogoče čisto dokazati, de grofam Montecuccoli zares ne gre več jus patronatus, naj so ta cela stvar rednim sodnikom preda, ki bodo po pravici sodbo izrekli. Vprašanje torej, kako ravnati pri volitvi noviga dekana Goriških korarjev, je tako dovolj rešeno, ker se mende ordinariat ne bo hotel zaplesti v dolgo terpečo in pri tem še negotovo pravdo zavoljo tega patronata z grofi Montecuccoli; upamo tadaj, de sadaj vsaj v enim polletju dekana dobimo. Zakaj ako je kje treba, je pri nas, de se izpraznjene mesta korarjev kmalo izpolnijo; ker med sedmimi, ki jih imamo, eden je umerl, trije niso več (nekej zavoljo silne starosti, nekej zastran boleznii) skorej za nobeno očitno cerkveno opravilo; ostanejo torej samo trije, ki so še močni in zdravi, in ki zamorejo še kaj delati. Kadar so torej veliki prazniki, o kterih prevzvišeni knez in nadškof slovesno božjo službo opravljajo, ne ostaja navadno noben korar v stolih, ker jim precastiti proš kot arhidiakon streže, druga dva korarja pa jim na strani stojita. Če je torej o taki triložnosti en korar v navadnih stolih, je dosti. Zeleti si je torej gotovo, de bi v povikšanje slovesnosti svetih cerkvenih opravil kej več korarjev močnih in zdravih imeli, in torej tudi, de bi le prav kmalo izpraznjeno mesto dekana bilo zopet napolnjeno.

Teržan.

Še nekaj: Gotovo ste že tudi Vi, kakor jaz, brali v nemških in drugih časnikih od napredka kamnotiska, posebno v Monakovim na Parskim. Z oljnatimi barvami izvrstne podobe litografirani je pač lepa, do sadaj še nikoli ne slišana stvar. Pretečeni teden smo mi prilžnost imeli, prav lepe podobe iz Monakoviga viditi, ki so tu sem v Gorico prišle. So pa te podobe sveti križev pot tako čedno in umetno narejen, de se človek mora vanj zaljubiti. Gospod Janez Evang. Mozetič, ki je bil te leta misionar v polnočni Ameriki, je tri take križeve pote iz Monakoviga rekel sem poslati za tri cerkve naše nadškofije: eniga za Bije, eniga za Šent-Peter blizo Gorice, tretjiga pa ne vem za katero cerkev. Nič ni tem podobam oponašati, kakor samo to, de so za večji cerkve malo premajhne; en cel taki križev pot velja samo 70 gold.; za tako izvrstno delo pač malo!

Teržan.

Od Savine 18. svečana. K—. Prejeli smo novo pisma iz Hartuma od našiga ljubiga rojaka in misionarja g. Trabanta, iz kterih nas je zlasti veselilo zvediti, s kako veselo vdanostjo v voljo božjo in s kol ko serčnostjo

so se častiti misionarji na težavno, v resnici križevo pot misiona med Bariške zamorce odpravljali. Med drugim tožijo, kako jim malo število katoličanov v Hartumu veliko več žalosti, kakor veselja dela, ker ti ljudje, večidel barantavci, ktere je le lakomnost in dobičkarija med Zamorce peljala, silno razuzjdano in samopašno živé, tako de še njih praviga števila ne poznajo, ker so per njih, kakor per svoji duhovni gosposki ne oglasijo, ne ko pridejo, ne ko odidejo. Pravijo, de jim je le ena sama pobožna katoliška družina znana. „Per pomanjkanju družiga duhovsko — pastirskiga veselja,“ pišejo, „kteriga tukej ni, razun per otrocih v šoli, se tedaj razveselujem nad spominam na svoje nekdajne ovčice v Evropi. Večkrat si sam per sebi mislim: Glejte, kako se je v kratkim vse spremenilo! Ne dolgo je še, de sim molil s pobožnimi Videmčani v cerkvi po slovensko, zdaj pa tukej molim s še divjaškimi Zamorci po arabsko: Abena, ellazi, fi esamavat, to je: Oče naš, kateri si v nebesih! — Asalam leki ja Marijam — sali laaglena nahna elhota ilan va fi saat mutna. Amin; to je: Češena si ti Marija — prosi za nas grešnike zdaj in na našo smertno uro. Amen“. Pismo sklenejo: „Ljubi prijatelj! le malo ur še in zgodnja Danica bo svoje jadra razpela in me zopet več kakor 300 milj daleč od tebe odnesla; zaupam pa, de ostaneva v duhu vedno sklenjena. Kako mi je v tej uri pri sercu, se ne da popisati, le toliko ti rečem: vesel sim in žalostin! Vesel, de me je Bog nevredniga v tako imenitno službo poklical, žalostin, ker se bojim, de nje per svojih velikih slabostih ne bom popolnoma izverševati zamogel. Molite tedaj za mene vsi, kterim je še drag moj spomin, de to, kar imam biti, po božji milosti tudi v resnici postanem. Moje poslednje besede so: Jezus, Marija, Jožef“. (K. sl.)

Iz Ljubljane. Gospod Juri Matek, kaplan v Kolovratu, pride za kaplana v Krajsko Goro.

* Gospod Andrej grof Hoenvart je prebivavec Krajske dežele povabil, Dunajskimu mestnjanu Etenrajhu, ki je v napadu morivea urno in serčno našimu premilimu cesarju na pomoč prišel, v zahvalo lep spominek iz srebra podariti. Imena vsih, ki bodo v omenjeni namen kolikor toliko darov podpisali, se bodo v bukvarnici krajskiga zgodovinskiga društva shranile.

* Drugi po znotranji podobi nekaj malo zmnoženi, po zunanji nekaj malo spremenjeni natis „Stežice v nebesa“ za pridne otročice je ravno na svitlo prišel. Te, otrokam posebno ljube, in, kar smo se sami prepričali in od družih slišimo, tudi koristne bukvice se dobijo pri bukvarjih Kremšarju in Niemanu po 6 kr.

Razgled po keršanskim svetu.

Na svet nadvojvoda Ferdinanda Maksa bodo v spomin srečne otetve cesarja Franca Jožefa na Dunaju novo cerkev zidali. Pomočki zanjo se bodo po celim cesarstvu zbirali, de imajo vsi zvesti podložni perložnost svoje veselje nad ohranitvo svojiga mladiga cesarja v djanju skazati.

Mili darovi.

Za afrikanski misjon. Neimenovan dobrotnik 1 bukve in 5 gold. — G. L. C. petero bukev. — G. J. Grabnar, prefekt v Alojzjevišu, petero bukev. — H. Kr. iz Šmarij 30 kraje. — J. Gr. iz Roj 1 gold. 6 kraje. — Gospod Fr. Stroin 1 dušno Pašo, 1 Živi Roženkranc in 5 gold. — Neimenovana dobrotnica 1 Evangei. — G. J. P. troje bukev.